

מלכה וונש

ט' (תשעה) באב תש"ה; 19.7.1945 - ט"ו באב תש"פ; 5.8.2020

מלכה גרה בחוליות מתחילת שנת הלימודים 1.9.1966, נישאה לרוני וונש ב-28.5.1967 (שבוע לפני פרוץ מלחמת ששת הימים), לא התקבלה לחברות רשמית אך מתוקף היותה 'נשואה לחבר' הייתה "חברה". רוני ומלכה גרו בחוליות עד אוגוסט 1969.

אם ניתן לאפיין את מלכה במילה אחת, תהא זו מילה "נתינה". ואם שתיים- אזי "נתינה אינסופית".

חייה של מלכה התחילו בקושי גדול, הוריה ששכלו את ביתם הבכורה מרעב בתקופת השואה, נרדפים עלו לארץ ומחיי רווחה ועושר, השכלה ותרבות עברו לחיי עוני ודלות. מלכה נולדה ב-ט' באב תש"ה, בכפר מלל והמשפחה נדדה מקרית חרושת ועד תל-אביב, עד שהשתקעה ב-1951 בגבעתיים. כילדה הצטרפה לקן בורוכוב והתגייסה במסגרת גרעין הנח"ל מרשה למטרת הגשמה של אידיאולוגיה: חיי שוויון ושיתוף. על אף שסבלה בריאותית כבר משנות ה-30 לחייה, תמיד הייתה חזקה, פעילה, עסוקה ומאושרת בדרכה. את הקשיים לקחה מלכה למקום של עזרה לאחר. לא יכלה לסבול עוולה, לא יכלה לסבול מחסור או חולי אצל האחר.

מלכה הייתה מורה בכל נפשה ולבבה - חינוך והוראה היוו שליחות. היא לימדה בבתי ספר יסודיים, בחטיבות, בתיכונים, ואף הנחתה מורים. היא לימדה עברית, עולים חדשים בארץ וילדים יהודים בארה"ב, בסינגפור ארגנה כיתה של נוצרים אוונגליסטים אוהבי ישראל ולימדה אותם עברית משולבת בהכרת תרבות ישראל.

מלכה הייתה חפה מהיכולת להתעלם ממצוקת הזולת. היא תמיד עמסה אותה על כתפיה, ודאגה לאתר לה פתרון ראוי ואינטגרטיבי, אשר לא משאיר קצוות פרומים. לדוגמה: היא לא הסתפקה בגיוס תקציב לנסיעה לפולין עבור תלמידים מעוטי יכולת, היא גם דאגה להם למעיל, כובע וכפפות שיתאימו לחורף האירופי, ואף דאגה למסור את הציוד בצנעה וברגישות כדי לא להביך את המקבלים. לכל אחד מתלמידי מגמת מסגרות, שאינם בני שועים, ארגנה ארגז כלים מאובזר, להמתיק את תחילת הלימודים. במעגלי חייה מלכה נגעה במאות אנשים והיטיבה עמם. עולים חדשים, תלמידים מתקשים וסתם אנשים שנקרו בדרכה חבים לה הרבה מתהליך ההתאקלמות בארץ, בבית הספר או בחברה, וכן רכישת יסודות העברית והתרבות הישראלית והתמודדות עם מצוקות אליהן נקלעו.

מפליאה הייתה היכולת הייחודית למלכה לגייס את כל סובביה לעשיית הטוב. שגרת החיים השוחקת חוסמת את עינינו מלראות מצוקה, ומלכה היתה שם לפקוח את עינינו ולהזכיר, ולזכות אותנו בהתרונות הרוח שבעשיית חסד. רק מלכה הייתה מסוגלת לגייס מקרר ממכר אקראי, לגייס טנדר מבן משפחה, לארגן שכן אחד כנהג ומשנהו כסבל, כדי להביא את המקרר למשפחה נזקקת.

ואת כל הטוב הזה מלכה מימשה כמו מנוע טורבו של חריצות. שום דבר לא היה קשה מדי או מורכב מדי. אדם מהיישוב היה יכול לחטוף סחרחורת קלה בעודו צופה בה מקפלת, תולה, מגהצת, מבשלת, תולשת עלים יבשים בגינה, מטפלת בעדת ילדים-ומלכה הייתה תמיד מוקפת בילדים.

אי אפשר שלא להזכיר את הבית החם והפתוח שמלכה ניהלה עם רוני, שלצד משפחתה היפה היה בו תמיד מקום גם לעובר אורח אקראי. "סבתא" היה יעוד. הנכדות והנכדים היו האהבה, ההנאה ומרכז חייה המאוחרים.

חברי שילת חבים למלכה הרבה מדמותה של הקהילה שעוצבה בה. מלכה הייתה שם להניח את האדנים עליהם מושתתת הקהילתיות בשילת עד היום.

מלכה מיסדה את המסורות וטקסי החגים המעטרים את לוח השנה בשילת, המאחדים את כל הקהילה. היא טרחה על הקמת תנועת נוער שהיא מהמפעלים המצליחים ביותר ביישוב.

היא סייעה בקליטת משפחות חדשות לאורך השנים, וכהרגלה שימשה כתף לכל חבר או חברה שנקלעו למצוקה.

כל מי שזכה להיתקל במלכה במהלך חייו, זכה לחברה לחיים. ועל הדרך זכה גם באחות, פסיכולוגית, עובדת סוציאלית ומורה.

כמה עצוב שדווקא בט"ו באב העולם מאבד נשמה גדולה שכולה חסד ואהבת אדם. **הלוואי ונהיה כולנו קצת מלכה.**